

[Glistrup.]

enhver arbejdsløshed her i landet varigt og holdbart. I det øjeblik, man har vedtaget disse 8 forslag, er også de problemer, vi taler om her i dag, reduceret til en størrelsesorden, som absolut er overkommelig, til en størrelsesorden svarende til, hvad vi har kendt inden for de sidste 10-15 år. Men da der jo ikke er ret meget, der peger i retning af, at folketingsflertallet vil gøre noget effektivt imod arbejdsløsheden her inden for den kommende tid, må vi regne med, at vi i en vis tid fremover må leve med arbejdsløshed, og så må vi leve med, at samfundet aktuelt har de problemer at byde på, som er baggrunden for de tre forslag, vi her beskæftiger os med.

Når vi så skal se på, hvorfor der i en arbejdsmarkeds sygdomsperiode som den, vi gennemlever, udvikler sig sådanne problemer, som dem, vi her taler om, ude på arbejdsmarkedet, ja, så er en af hovedgrundene til, at disse bakterier kan trives særlig godt og etablere disse følgesygdomme, den, at der her i landet er en hel række højttalende mennesker, som endnu ikke er kommet videre frem i deres ideologiske udvikling, end at de tror, at det danske arbejdslivs forhold er domineret af, hvad teoretikere som Karl Marx og hr. Lenin sad og studerede på biblioteker nede i Mellemeuropa engang for 60 eller 100 år siden, og som derfor tror, at man skal hidse op med tale om klassekamp, og at arbejdsgiveren udnytter spekulativt og i profitinteresse disse stakkels arbejdende klasser inden for befolkningen. Det har altså i den grad vildledt dem, der er blevet trykket af den ydre situation, som vi er ude for.

Derfor er den vigtigste kur imod disse sygdomme oplysning, oplysning og atter oplysning. Vi må gøre os klart, at det danske arbejdsliv har en helt anden struktur end det af Karl Marx og hr. Lenin m. fl. omtalte. Det er for langt de fleste virksomheders vedkommende et arbejdsmarked, hvor mester, indehaveren, ikke er en fæl profitsøgende kapitalist, men en mand, der arbejder med i håndværksbedriften, i vognmandstransportvirksomheden, eller hvad der nu kan være tale om, fuldstændig på lige fod med de ansatte, og hvor der føles et gevaldigt fællesskab imellem de ansatte og arbejdsgiveren, og det virker således, at det ikke er

i tilknytning til en eller anden fjern organisation på den ene eller anden side, til Arne Lunds eller Thomas Nielsens eller nogen anden organisation, der sidder i København. Sådan er langt de fleste arbejdspladser, og dem skal man ikke bringe utryghed eller uro ind på, og det må folketinget forhindre, når disse vildfarende flokke kommer med deres klassekampsteorier. Derfor er det vigtigt, at folketinget får taget disse ting, som disse tre forslag er udtryk for, op til debat, vigtigt, at folketinget også får truffet sin afgørelse.

Så er der andre arbejdspladser, i antal meget færre, men arbejdspladser, der beskæftiger mange mennesker, som er opbygget på en anden måde, men dér er det jo heller ikke den fæle kapitalist i Bidstrups streg, der sidder og styrer det, der sker derinde. Dér er det således, at det reelt er lønmodtagere, direktører, værkførere og prokurister og hvem man nu ellers kan tale om, som har en glimrende fælles baggrund med de ansatte, med LO-medlemmerne, i afgørelsen af, hvordan der skal rådes og disponeres inden for de pågældende arbejdspladser, folk, der har den almenkulturelle danske baggrund, som fandt sit udtryk i navne som Stauning, Steincke, Bramsnæs, folk, som vi med stor stolthed nævner som fremskridtsbevægelsens forgængere. Derfor må vi simpelt hen se i øjnene, at det heller ikke på disse arbejdspladser er det konfliktgrundlag, som man fremhæver fra den side, der har skabt disse stridigheder, vi har set ude på B&W, på Hovedstadsområdet, Trafikselskab, i Nyborg, i Lundeborg, på Frederiksberg, i Bækkelund, og hvor de nu ellers har udfoldet sig sammen igennem.

Når man på denne baggrund skal tage stilling til, hvad man skal gøre for at regulere på disse unødvendige, men faktisk eksisterende sygdomsangreb, som vi er ude for, ja, så må vi tage tingene én for én. Vi har fra centrum-demokraternes side fået et forslag til, at den straffelov, der i forvejen er på godt og vel 100 sider, nu skal gøres $5\frac{1}{2}$ linje længere. Fra fremskridtspartiets side kan vi sige, at det sikkert er en god og rigtig foranstaltning, som centrum-demokraterne dér foreslår, en foranstaltning, som man hurtigst muligt skal se at få vedtaget.

Jeg lyttede derfor med stor interesse til justitsministerens indlæg for at høre, om der virkelig skulle være holdbare argumenter